

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ, Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA*,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis quartâ mensis Decembris, anno Domini M. DCC. LXXXIII.

Mº. PETRO-JOANNE-CLAUDIO MAUDUYT DE LA VARENNE, Doctore Medico, Præside.

An Dysentericis Anodyna?

I.

MEDICAMENTA in variis distincta generibus, prout diversimodè operantur, varia sortita sunt nomina. Quædam cum impetu

* *Authore M.* HUNAULD, *anno* 1730.

foris è corpore surſùm deorſùmve noxium humorem pellunt; ideò Emetica vel purgantia audiunt. Alia lenitèr emolliendo alvum, quaſi diluendo tacitè ſubducunt. Quædam lotium concitant, vel ſudore diffuſo, quod morboſum eſt amandant, & ſic maſſam ſanguineam depurant. Unum eſt quod vaſa ſanguinem continentia deplendo, ſicut alia præcedit in curatioue morborum medicamenta, ità & his antecellit. Intèr omnia medicamenta, videntur Anodina veluti manus Deorum quæ cotpori ægro impoſitæ ipſum jucundè abſque moleſtiâ levant; ſi quidèm horum natura & virtus dolores, tormina, cruciatus lenire, imò prorſùs tollere.

I I.

FIBRA nervoſa cùm ità extenditur, ut diſſolutionem minitetur, fit doloris ſenſus eò acrior, quò fibra ruptioni propior. Doloris cauſa id omne quod talem exrenſionem excitat. Obſtructio, inordinatus ſpirituum animalium motus, humor acris & rodens, &c......... Senſus is animæ moleſtiſſimus functiones lædit, omnium ferè morborum comes, inflammationes concomitans, & quem velut aſſeclæ ſubſequuntur jactatio, irrequies, vigiliæ, ſæpè febris, quandòque etiàm convulſio, gangræna, crucem ægro figit ac Medico. Tollendis ideò doloribus ſatagit Medicus ſublatâ cauſâ quantùm fieri poteſt Erethiſmum ſolvendo laxatis fibris, concretum humorem reſolvendo, motum & materiem diſtendentem minuendo, lenitis acribus humoribus & iiſdem diſcuſſis vel eductis.

I I I.

FREQUENS, cruenta mucoſaque alvi dejectio, cum dolore; cruciatu & torſione inteſtinorum dyſenteria nuncupatur. Morbo incipiente primùm bilioſa eſt alvus, aut ſaltem mucoſam fundit inteſtinorum pituitam: dein ſubpingues fiunt dejectiones ſanguine etiàm plùs vel minùs permixtæ: poſt hæc ſtrigmenta & veluti interiores tunicæ inteſtinorum prodeunt excrementis cruentis ac purulentis diverſimodè coloratis mixtæ. Sæpiùs rdſunt febris acuta, abdominis tenſio, inteſ-

tinorum ac meſenterii inflammatio. Hujus morbi ſedes plerumque inteſtini pars ea quæ Colon vocatur. Omnis Dyſenteria gravis ac difficilis. Citò tollit ægrum, vel ex acuto morborum genere dùm chronicus fit eum diſcruciando paritèr conficit. Utrovis modo partes affectæ gangrænâ tandèm ſphaceloque putreſcunt. Dùm epidemicè ſævit in caſtra, exercitus etiam integros funditùs delet.

I V.

CAUSA Dyſenteriam continens & conjuncta humor acris à depravatâ chyloſi ortum ducens, per vaſa unà cum ſanguine ad glandulas inteſtinorum delatus, ibique ſecretus; qui quidèm mucoſior factus & acrior, erodendo venarum oſcula aperit & vellicando dolores aliaque ſymptomata cauſatur. Hæc verò mitiora evadunt anodynis medicaminibus ſummoperè demulcentibus, & ſanationis ſpem eorum uſus oſtendit. Ideò victus ex juſculis farinoſis, potus leniens edulcorandis acoribus, diluens emolliendis partibus ultrà tonum tenſis, conducunt. Ideò emulſiones, clyſmata blandiſſima, aliaque id genus conferunt. Ideò venæ ſectio egregium Anodynum in uſum venit, & torminibus cæteriſque ſymptomatis ſedandis maximas habet vires. Sanguinis miſſio copiam humorum arterioſorum & venoſorum minuendo, reſiſtentiam vaſorum reddit minorem: hìnc vaſis nimiùm diſtentis contractionis exercitium reddit: Et indè ſecretiones ac excretiones juxtà naturæ normam promovet. Laudanum in hoc etiam morbo laudatur eo quod dolores obtundit (licèt non ſublatâ causâ) Senſorio communi per vim narcoticam obtuſo; nam interìm nihilominùs nonnulli removentur effectus ex doloris & acrimoniæ ſenſu oriundi.

V.

IPECACOANHA braſilienſibus, radix dyſenteriæ ſanandæ dicata, in quo morbo ſpecificum perhibetur, vomitum ciet, ſolida irritat, ſanguinis motum & per inferiora humorem Dyſenteriæ fomitem educit. Ideò cautio habenda & paregorica præſcribuntur. Præterea

ubì febris aut inflammatio, tensio abdominis vel dolor immanis adest; aut etiam quandò dejectiones mucosæ siccioris sunt consistentiæ, vel porraceæ, virides, æruginosæ, ægrotantes in summo versantur discrimine; & hæc Symptomata multò vehementiora usu Ipecacoanhæ evadunt, nec remissiora fiunt nisi Anodynis. Verbo dicam in Dysenteriâ anodyna medicamina tutamina sunt, undè rectè concludes:

Ergò Dysentericis Anodyna.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Claudius-Franciscus DU CHANOY, *Rei Obstetriciæ Professor designatus, è Regiâ Scientiarum Academiâ Divionensi.*

M. Joann.-Bapt. BAIGNERES.

M. Alphonsus-Vincentius-Ludovicus-Antonius LE ROI.

M. Joannes-Matthæus DE FRASNE.

M. Joannes-Bapt. JUMELIN.

M. Joannes-Carolus DE BROTONNE.

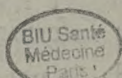
M. Bartholomæus-Tussanus LE CLERC, *Bibliothecæ Præfectus, Consiliarius Medicus Regis ordinarius in ejus Castelleto.*

M. Ludovicus-Gab. DUPRÉ, *Serenissiui Principis Condæi Consiliarius Medicus.*

M. Antonius PETIT, *in Horto Regio Anatomes & Chirurgiæ Professor, è Regiâ Scientiarum Academiâ, & Militarium Regni Nosocomiorum Inspector.*

Proponebat Parisiis MATHÆUS GÉRAUD, Claromontanus apud Avernos; Doctor Medicus Remensis, nec-non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus. A. R. S. H. 1783.

AB OCTAVA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi 1783.